

JOSEP DOLCET I RODRÍGUEZ (1961-2020)

BERNAT CABRÉ

Societat Catalana de Musicologia

El passat 5 de març va morir sobtadament a Barcelona —la mateixa ciutat on, el 1961, havia nascut— Josep Dolcet. Si hi ha una característica que defineix la seva personalitat és la d'una curiositat insadollable que, juntament amb una absoluta manca de prejudicis, el van portar a un important domini de les matèries més diverses i heterogènies. Amb el seu to de veu fluix i pausat característic era capaç de parlar amb autoritat des de colleccionisme de miniatures automobilístiques fins a subtils aspectes tipogràfics. Res li era indiferent, especialment en el camp de les humanitats, en què era capaç de mostrar un coneixement profund i erudit dels més diversos aspectes de la història i de la cultura d'Occident.

Format musicalment com a trompetista al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, es llicencià en història de l'art a la Universitat de Barcelona alhora que, entre els anys 1983 i 1992, desenvolupava una intensa activitat musical en l'àmbit de la sardana com a component de la Cobla Sabadell, on adquirí un fort compromís en el renovellament de la institució.

Va completar la seva formació com a musicòleg a l'antic Instituto Español de Musicología del CSIC a la vora de Josep Maria Llorens, a qui sempre va considerar el seu mestre i amb el qual va col·laborar en la confecció del darrer volum de *l'Opera omnia*, de Cristóbal de Morales, dedicat a repertori de difunts. D'aquest període daten les seves primeres aportacions en l'àmbit de la investigació que, ja de bon començament, denoten la seva passió per la recerca, la recuperació i la normalització del repertori musical català del Barroc i del Classicisme, així com per evidenciar-ne les connexions amb altres repertoris europeus contemporanis. Podem trobar en aquest àmbit la fixació del catàleg dels germans Pla, estudis sobre Mateu Ferrer amb motiu del bicentenari del seu naixement, la divulgació d'una sonata inèdita d'Antoni Soler o la recerca documental al voltant de la figura del comte de Savallà.

Com a derivació natural de les seves inquietuds, l'any 1993 va fundar, juntament amb Llorenç Caballero, l'editorial Tritó. Des d'allí va desenvolupar una activitat gairebé frenètica de publicacions i discogràfica, tant l'estrictament referida a la seva tasca investigadora com la corresponent als amplis i contrastats camps mu-

sicals conreats des de l'editorial. Anomenar tots els títols que sorgiren de les seves mans és una tasca impossible en aquest marc, però la citació dels principals autors que va treballar no fa més que perfilar, un cop més, el personatge i les seves dèries: Tomàs Milans, Josep Mir i Llussà, Domènec Terradellas, els germans Pla, Vicent Martín i Soler, Josep Vinyals, Josep Nonó, Josep Pons, Ferran Sor, Ramon Carnicer. Igualment va dedicar els seus esforços a la música d'Albéniz i de Granados.

Simultàniament va trobar temps per desenvolupar diverses col·laboracions de caire divulgatiu com són la participació en la redacció de la *Història de la música catalana, valenciana i balear*, o bé en el volum *Dansa i música. Barcelona 1700* publicat per l'Ajuntament de Barcelona. Va col·laborar amb diverses entitats com el Museu de la Música de Barcelona, el Gran Teatre del Liceu o el Museu d'Història de Barcelona, i també va assessorar molt diverses agrupacions musicals: Acadèmia 1750, Orquestra de Cadaqués, Orquestra Barroca Catalana, Vespres d'Arnadí, Cor Francesc Valls, La Xantria, etc. Tot sempre encaminat a la recuperació del patrimoni musical català.

Des de l'any 2007 va ser membre de la junta de la Societat Catalana de Musicologia (SCMUS). Aquell mateix any es va doctorar amb la tesi *El somni del Parnàs: la música a l'Acadèmia dels Desconfiats (1700-1705)*, en la qual analitza el fenomen de la música en l'àmbit civil i aristocràtic de les acadèmies literàries tot ampliant la visió d'una època tradicionalment estudiada des de la perspectiva eclesiàstica. Cal dir, encara, que els seus estudis al voltant de la biografia i l'obra de Domènec Terradellas són una aportació de primer ordre quant al coneixement i la contextualització de l'òpera napolitana del segle XVIII i la configuració de l'estil galant.

Fou l'instigador principal de la creació de la Societat Sor de Barcelona, presentada públicament el 2010, i a redós de la qual va organitzar, juntament amb la SCMUS, les *Jornades sobre Ferran Sor i el seu temps* l'octubre de 2014.

Tot i aquest decàleg de realitzacions acadèmiques i erudites, sempre va mantenir viu l'esperit apassionat i desinteressat de l'*amateur* reflectit en la seva pertinença activa a la Schola Cantorum Universitaria Barcinonensis, com també en la seva col·laboració com a assessor i actor dramàtic improvisat —precisament donant vida al personatge de Tomàs Milans— al drama *El doctor pa i aigua. Retaule de sant Josep Oriol*, organitzat anualment per la parròquia de Santa Maria del Pi de Barcelona, des dels seus inicis, el 1997, fins a la mateixa vigília de la seva mort.

Els que l'hem conegut, que hi hem compartit il·lusions i decepcions, hores de feina i diversió, que hem tingut la sort d'intercanviar-hi idees i fins de perdre-hi la paciència enyorarem la seva bonhomia, generositat i tossuderia. Descansi en pau.